

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Felhívás
Karácsonyi mese
Ami az embert emberré teszi...
Rövid hírek
Óvodánk életéből

X. ÉVFOLYAM III. SZÁM. 2009. DECEMBER

Ádventi reménység

Emlékeim között kutatva előttem van egy kedves kép. Egy ragyogó arcú kislány és egy idős, élete javát már maga mögött hagyó nagypapáé, ahogy sétálnak az utcán. Egyszer csak a kislány rámutat a karácsonyfára, amin csillogó díszek és világító lámpák vannak. Arca ragyog és a nagypapáé is. Nem hallom, hogy mit beszélnek, de látom, hogy valami kellemes és szívet melengető dologra gondolnak. Tekintjük sugárzik, ahogy egymásra néznek és mosolyognak.

A kislányban megcsillan a remény: „már nem kell sokat várni és itt lesz a karácsony. Olyan jó lesz, mert ilyenkor mindenki boldog, és együtt lesz a család”. Az idős ember tekintete már valamerre más felé járt és sóhajtott egyet, mert ő is nagyon várja már azt, aki érte és minden emberért eljön a földre.

Reménykedtek. Ádventi vasárnapokon ez a reménység fejeződik ki abban, hogy gyertyát gyújtunk az ádventi koszorún. Minden vasárnap egy-egy több gyertya lángja világít és figyelmeztet bennünket Jézus érkezésére.

S valóban miért is reménykedhetünk? Amikor a hétköznapi forgatagában szaladunk dolgaink után, keressük a megélhetés keserves lehetőségeit. Mi, akik sokszor várnak a kényeszerülünk hiábavaló dolgokra. Akik sokszor bosszankodunk azon, hogy nem jutunk egyről a kettőre, akik látjuk, hogy nem jó felé halad a világ, mert már egyre kevésbé számít az, hogy az Isten milyennek teremtette meg ezt a körülöttünk lévő szép bolygót. Látjuk, hogy mennyi hiábavalóságnak van kitéve, látjuk, hogy mennyire pusztul. Hiábavalóságnak van alávetve, azért, hogy majd megszabaduljon a romlandóság szolgátságából. Ezt a hiábavalóságot mi emberek nagyon nehezen viseljük. Azokat a szenvedéseket, amelyek bennünket a mai világban érnek nehezen tűrjük. A gyógyíthatatlan betegségeket, a megélhetési gondjait, a másik elviselhetetlen viselkedését, a családban folyó békétlenséget. Amikor úgy kelünk fel reggel, hogy ma sem fogok semmi olyat tenni, ami erőt adhatna, ami átsegíthetne azon a szakadékon, melynek szélére kerültem, amikor úgy érezzük minden mindegy. Hiábavalóság az egész életem, mert betegség gyötör és néha nem is a lábam fáj, hanem a szívem tájékán nyilal meg valami.

A teremtett világ együtt sóhajtozik, sóvárog, és együtt vajúdik. A jók és a gonoszok is egyaránt. S míg az igazakra rásüt az Isten fénye, addig ezernyi gonoszra kell ragyognia. Isten rájegyz minden teremtményére a keresztet, minden emberre, mert látja, hogy ez a teremtett világ keresztet hordoz.

Ha konkrétan meg akarjuk fogalmazni, hogy ádventben mire várunk, akkor semmi másra nem kell gondolnunk, mint Jézusra, az Isten Fiára. Isten fiainak megjelenésére, testünk megváltására az ő keresztjére. A nagypapa sóhaja a kislány kezét fogva talán ezt jelezte. A mi ki nem mondott sóhajaink is talán erre figyelmeztetnek. A gyermek mosolya is az ünnep láttán kapcsolatban van vele, mert ő talán még jobban érti, mi a karácsony üzenete.

Életünk olyan, mint a gyertya lángja. Amíg tart a cernaszál, addig világít és ég nagy erejű fénnel, de egyszer elalszik és kihúny és elalszik világa. Ádventben, akit várunk, annak fénye egyre erősebb lesz és képes arra, hogy fény-sugara és melege a szívünkig elérjen. Ez az ádventi reménysége, amely hétköznapijainkat örömtelibbé, boldogabbá teheti. Jézus hozzánk is érkezik, jövetelének híre nekünk is szól. Megajándékoz minket az isteni szeretettel. Ha hiszünk ebben, akkor boldogok lehetünk, mert tudunk reménykedni abban is, amit még nem láthatunk. Akkor olyan áhitattal tudunk várakozni, mint egy kisgyermek, s a karácsonyi gyertyák fényében megcsillan szívünkben is a remény: Ő az, aki megérkezett.

Szarka Éva

Vass Albert Karácsonyi mese

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükkfahasábot vetett a sziporkázó tűzre. A szüzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját ott a nagyszoba végiben, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng.

Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan, és izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a «Mennyből az angyal» összes versszakát. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s azzal nekiestünk a játékoknak, akár karámba szorított birkanyájnak az éhes farkascorda.

Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján:

- Aztán tudjátok - é - kérdezte -, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony?

- Akkor született a Jézus Krisztus - felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá.

- Ez igaz - mondta - mert, hogy ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára. De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mindegyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt - kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából -, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették volt a Bábel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes, mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másíknak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigylte azt, akinek szebb búzája termett, s mikor az irigykedés már igen-igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett belőle a gonoszság. A rest lopni kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jötevőjére a házát. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az, égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos számára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, amikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen

odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki:

„Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet mohósága miatt pusztulásra ítélttem. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akiben még megtalálsz egy csepp kis nyomát a jóságnak, annak gyűjsd a gyertyát a szívében, én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája.”

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alászállott a földre, hogy teljesítse a parancsot.

A föld sötét volt és hideg. Mint a csillagtalán, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatódzva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka szárazra fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundaért meggyilkolta apját a fia, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elsomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dűlőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával kínlódva. Kíéhezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borítottak a testét, de mégis húzta, vonszolta magával a terhet, bár majdnem összeroskadt a gyöngeségtől.

„Minek kínlódsz ezzel a fával? - kérdezte az angyal. - Hiszen ha tüzet gyűjtanál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette.”

„Jaj, leltem, nem tehetem én azt - felelte az ember. - Asszonyom s kicsi fiacskám van otthon, kik fagnak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok.” Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaérték vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt.

Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kislány odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

„Édesanyám, éhes vagyok...” - nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek. „Mért nem eszed meg magad a többi? - kérdezte az angyal. - Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy maholnap

meghalsz.” „Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony - csak legyen mit egyék a kicsi fiam.” S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe.

A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt: „Édesanyám, elhozhatom két kis játszótersámat a szomszédból, ők is éhesek, s nincs tűz a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret meg a helyet a tűznél!” Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kislánynak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármát, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel későbbben távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi emberek, pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen, ha alátékint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje - fejezte be nagyapánk ott a kandalló mellett azon a régi-régi karácsony estén -, én pedig azért mondtam el nektek, gyerekek, hogy, megjegyezzétek jól, és emlékezzetek rá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Bábel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat, jelszavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátok szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.

Karácsony a havason, Erdélyi magyar írók karácsonyi novellái, versei című könyvből:

Lazi kiadó Szeged 2008.

Ami az embert emberre teszi, azt nem érinti a gazdasági válság

Böjte Csaba levele a válságról, az ajándékozásról és a gyerekekről

„Hogy leüljél a feleségeddel és elbeszélgezzél, el sétáljál valamerre, azt a gazdasági válság nem érinti. Ahhoz nem kell EU-s finanszírozás... Ahogy ahhoz sem, hogy a gyermekedet kézen fogd és elmenj vele virágot szedni és madárfüttyöt hallgatni az erdőbe.”
Forrás: Magyar Kurír

Az egyszerű életről, a mindennapos, csendes názáreti létről szeretnék beszélni. Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna, milyen komplikált lett volna! Mikor elterjedt a mennyországban a hír, hogy Jézus Krisztus, a második isteni személy a földre jön, gondolom, az angyalok elkezdtek nyüzsgögni, hogy vajon hogyan lesz, mint lesz. Döbbenetes, hogy Isten kisbaba-ként egy istállóban születik meg. Gyakorlatilag semmilyen forrásfelhasználás nélkül, zöldmezős beruházás, önköltség nélkül. Megszületett az Isten közénk. Szeretem csodálni ezt az isteni egyszerűséget.

Tudjuk, hogy menekülniük kellett Egyiptomba. Nincs a megtestesülés évekre előre pontosan megírt forgatókönyve évekre a Szűzanyának és Szent Józsefnek átadva. Isten csak úgy spontán odaszól, hogy menekülni kell Egyiptomba: nincs hiszti, nincs kiakadás. A Szent Család útra kel, mert ez az, amit éppen tenni kell.

A szülőföld iránti szeretetet is meg lehet tanulni a Szent Családtól, mert Egyiptomban a Szűzanya gondolkozhatott volna úgy is, hogy Alexandriában vannak a legjobb iskolák, a Megváltónak mégiscsak jó lenne, ha jó képzést kapna. Józsefnek amúgy is sikerült már egy kis egzisztenciát teremtenie, egyre több a megrendelés, ezért nem lenne jó visszazamenni a poros sárfészekbe, Názáretbe. Jól ellesznek a nagyvárosban.

Milyen szép, hogy a Szent Család hazamegy! Mi fogadhatta őket otthon? A szent hagyomány szerint talán 5–6 évig voltak Egyiptomban menekülteként. Gondolom, hogy a vesszőből, sárból épített kis kunyhójukat elmosta az eső, valószínűleg csak azt a domboldalt találták meg, ahol a kis kunyhójuk, házuk állt. Két kezük munkájával újraépítik a családi fészket, és elkezdődik az élet.

Szeretem magam elé képzelni, kiszínezni ennek a názáreti életnek egy-egy mozzanatát, egy-egy jelenetét. Szeretem elképzelni, hogy a Világmindenség Ura odaáll az édesanyja elé, és azt mondja: „Anyu, kiengedsz a fiúkkal egyet focizni?” Amikor először elgondolkoztam ezen, egészen mellbevert, hogy a Világmindenség Ura eljött azért, hogy „ipi-apacs, ki vagy ütve!” játékot játsszon, hogy kergetőzzön az emberek fiaival. És így van. Mielőtt Jézus egyetlen csodát tett volna, egyetlen nagy beszédet tartott volna, játszott az emberek fiaival. Olyan jó elképzelni, hogy szalad a kis Jézus elöl, utána a többi gyerek: „Meg vagy fogva, kis Jézus, bújjunk el, most te vagy a hunyó!” Ez mind olyan szép!

Szeretem magam elé képzelni, hogy a Szűzanya a mindennapi munkáját befejezve kihajol a kisablakon, és szól Jézusnak, hogy menjen és szóljon az atyjának, hogy jöjjön vacsorázni. Jézus odafut, és segít az apukájának elrakodni a szerszámokat. Leülnek a názáreti kis házban. Milyen egyszerű lehetett!

Úgy vélik, hogy a keresztesek megtalálták a Szent Család házat, melynek maradványait elhozták Olaszországba, Lorettóba. Úgy tartják, hogy a názáreti Szent Család háza egy kis barlang és előtte egy szobácska volt. Nem tudjuk pontosan, de úgy gondolom, hogy biztos van benne valamennyi igazság, hisz szél fúvatlan nem indul, és egyházilag dokumentált tény, így valószínű, hogy a názáreti házból vannak ott elemek.

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy lélekben mi is próbáljunk odaülni a Szent Család mellé az asztalkához. Egy durva faragott asztal, mely Szent József keze munkáját dicséri. Az asztalon néhány agyagtányér, párolog benne a lencsefőzelék, megfogják egymás kezét, hálát adnak a Mindenhatónak a mindennapi

ért. Nekiülnek szerényen elkölteni a vacsorát. Milyen egyszerű! Ott nincs se mobiltelefon, se tévé, se légkondicionáló. Én mégis úgy gondolom, hogy ezek az emberek végtelenül boldogok voltak ott. Jó volt nekik együtt lenni.

Azt is szeretem magam elé képzelni, hogy kiültek a kispadra a ház elé, fölötük ragyogtak a csillagok. A kis Jézus odabújt Máriához, és József elkezd egy csodálatos szép ószövetségi zsolnart, énekelnek. Jó lehetett nekik ott. Egyszerű és szép.

Szeretem elképzelni, hogy Jézus egy kicsit nőtt, és az apukájával együtt dolgozik, fűrészelnek. A fűrész egyik végét fogja az Isten, a másikat az ember. Talán bölcsőt készítenek vagy asztalt, vagy talán koporsót, nem tudom... Olyan jó látni azt, hogy Isten együtt dolgozik az emberrel! Egy család.

Ha belegondolunk, Jézus Krisztus a hagyomány szerint harminc évig ezt a názáreti csendes életet élte. Abban az időben 28-29 év volt az átlagéletkor. Nagyon fiatalon haltak meg az emberek. Tehát Jézus egy egész emberöltőt egyszerű emberként élt le. Nem csinált semmi rendkívülit. A Szentírás szerint az emberek azt mondják: „Nemde ez Mária és József fia, hát nem itt éltek közöttünk a rokonaikkal?” Tehát ha Jézus valami rendkívüli dolgot tett volna, mint kisgyerek vagy fiatal, akkor egész biztosan mondták volna, hogy „Ez már gyerekkorában is annyi furcsaságot beszélt, nem is csoda, hogy most ide jutott.” De azt mondják, hogy Jézus olyan volt, mint mi, mint a többiek, élte a hétköznapi életet, és most hirtelen elkezd csodákat tenni. Csodálkoznak rajta. Harminc év názáreti csendes élet. Ez alatt a harminc év alatt a mi hétköznapi, egyszerű életünket Jézus Krisztus megszentelte.

Olyan érdekes, hogy a gonosz lélek felviszi Jézust egy templom tetejére és mondja: „Dobd le magad, az angyalok úgyis a tenyerükön hordoznak, te leszel a nagy sztár, mindenki hanyatt esik, hogy milyen ügyes vagy, hogy ilyen se-reget senki nem tud csinálni!” Jézus azt mondja: „Távozz tőlem, sátán!” Tehát a feltűnő, a fényes, a csillogó dolgokat, a „tűzijátékokat” kerüli. Nem hiányzik neki, hogy ilyen extra dolgokkal szórakoztassa

a közönséget. A hétköznapi emberek életét éli.

Jó elképzelni a huszonéves Jézust, ahogy a názáreti barátaival munka után leülnek és beszélgetnek: meghallgatja az emberek gondját-baját, figyel. Nem kapkodja el a választ, még nem érkezett el az ő órája. Milyen jó lenne, ha meg lenne bennünk ez a végtelen türelem!

Názáreti csendes élet. Megvan-e a szívünkben a vágy ezek iránt a dolgok iránt? Az ember sokszor nézi a televíziót és egyébről se szól, mint gazdasági válságról, hogy milyen nagy a probléma, nincsen pénz, hogy így, hogy úgy, hogy amúgy. Erről eszembe jut egy vicc: A székely bácsi hazafelé menet a sötétben nekimegy a villanypóznának és elkezd körbe tapogatni. Megy körbe az oszlop körül, és egyszer csak felsikolt: „Jaj, istenem, be vagyok falazva!” Kicsit ilyen ez a gazdasági válság: tényleg van egy akadály, de azon kívül még annyi irányba mehetünk, annyi szép dolog van körülöttünk, amit a Jóisten felkínál!

Milyen szép és csodálatos a családi élet! Milyen jó élni itt, Magyarországon a názáreti csendes életet! A Szűzanya és Szent József által kitaposott út mindannyiunk előtt nyitva áll. Hiszem, hogy azt, ami az embert igazán emberré teszi, a gazdasági válság igazán nem érinti. Az, hogy leüljél a feleségeddel és elbeszélgetszél, elsétáljál valamerre, azt a gazdasági válság nem érinti. Ahhoz nem kell EU-s finanszírozás... Az, hogy a szomszédból a barátaidat áthívd, és egy pohár sör mellett egyet römizzetek, kártyázzatok, egy jót beszélgetsetek, ahhoz sem kell nagy befektetés. Ahogy ahhoz sem, hogy a gyermekedet kézen fogd és elmenj vele virágot szedni és madárfüttyöt hallgatni az erdőbe.

Nagyon szegény családból származó, úgymond szociális árvákat nevelünk az Alapítványunkban. Vakációkor a gyerekek – hiába árvák – ők is hazavágnak. Így volt három gyermekünk is egy családból, ahol az apuka, anyuka élt, de tudtam, hogy egy garázsban hajléktalanok, teljesen lecsúszott egzisztenciák, nem erőst akartam hazaengedni őket, de ők mégis kérleltek. Gondoltam, elviszem, és este visszahozom őket. Délután 3-4 óra körül elmentem értük, mert korán sötétedik, már félhomály volt. Nem volt bevezetve a garázsba a villany, két nagy

vasajtó, középen egy szerelőgödör, egy ágy, az ágyban a három gyerek az anyukához bújva, a plafonon a lehelet kicsapódott a hideg betonra, a vízcseppek, mint egy-egy gyémánt csillogtak. Nem láttam semmi nyomát annak, hogy karácsonyra vagy szilveszterre készülődtek volna. Hideg volt, sötét volt. Az apuka állt az ágy mellett, tördelte a kalapját, az anyuka nyakában csüngött a három gyerek. Szóltam, hogy „Gyerekek, gyerekek, öltözzetek, megyünk vissza Dévára!” Ők persze tudták, hogy várja őket a meleg fürdő, a szép ruha, a kölyökpezsgő, a csillagszórók, minden, ami ilyenkor belefér egy ilyen intézeti karácsonyba. És akkor az egyik kisfiú azt mondta: „Pap bácsi, mi nem ünnepelhetnénk itthon, anyukámékkal?” Éreztem, hogy megáll bennem valami. A gyerekek nem arra van szüksége, hogy egy csomó kutyut odavigyenek neki talicskában, hanem arra, hogy átölelje a nyakadat, hogy megpusziljad, hogy érezze azt a jószagot, ami egy szülőből árad. Egyfelől egy csomó limlom, másfelől az édesanya meleg nyaka és semmi más. És messzemenően az édesanya volt a nyerő! És akkor én azt gondoltam, hogyha Isten segít, ezt minden szülőnek elmondom...

Pár gondolat még a gyereknevelésről: milyen szép, hogy amikor a kis Jézus elveszik, nem esik Mária Józsefnek, „Milyen férfi vagy te, a teremtés nagy koronája, így lehet rád bízni a gyermeket!” És ugyanígy József sem kezdi el, hogy „Mit tudom én, mit kokettáltál a Szentlélekkel vagy kivel, halvány gőzöm sincs, honnan az a gyerek, fújd fel, én elmentem!” Milyen jó, hogy ők nem így civalognak! Megfogják egymás kezét, baj van, gond van, meg kell oldani. Összetartanak. Együtt indulnak el megkeresni a kis Jézust.

Képzeld csak el, hogy eltelt egy nap, és nincs meg a kis Jézus. Összebújnak egy fa alatt (akkor nem voltak motelek), imádkoznak. Másnap folytatják a keresést, és harmadnap sem adják fel, nem mondják azt: „Isten adta, Isten elvette, legyen áldott az Úr neve!” Nincs bennük fatalizmus, hogy ha az Úr akarja, akkor megkerül, ha nem, akkor nem. Keresik a maguk kis egyszerű eszközeivel, hisz nem volt hangosbemondó, rendőrség. Keresik az Istent a földön.

Milyen szép, amikor megtalálják! A

végtelen alázat, amivel köszöntik: „Nézd, atyád és én aggódva kerestünk, miért titted ezt velünk?” A család békéje újból helyreáll. Azt írja a Szentírás, hogy hazamentek, és Jézus növekedett bölcsességben és kedvességben, a szülei és mindannyiunk öröme. Én azt gondolom, hogy még a názáreti csendes életbe is belefér néhány ilyen jeruzsálemi kiruccanás, aggodalom, nehézség, válság... Milyen szép, hogy nem egymásnak esnek ezek az emberek, hanem együtt oldják meg a feladatokat, gondjait és bajait! Nagy-nagy szeretettel és örömmel állítom mindannyiunk számára példaképül ezt a názáreti csöndes életet.

A kétezer év alatt nem került szebb eszme, szebb kihívás élő ember elé, mint a család. Ezt az életformát maga Jézus Krisztus szentelte meg. Adja az Isten, hogy ezen az úton járva a Kárpát-medencei magyar családok önmagukra találjanak! Ne olyan helyen keressék a boldogságot, ahol nincs, a kút mellett ne haljanak szomjan! Merjenek meríteni ebből az ajándékból! Merjétek szeretni egymást, merjétek megfogni a férjete/feleségeket kezét, merjétek átölelni a gyermekeiteket, merjétek játszani, merjétek kirándulni, beszélgetni! Merjétek örövendeni annak, hogy ajándék vagy te is, és ajándék a melletted lévő családtagod is! Adja az Isten, hogy megújuljanak a Kárpát-medencében a magyar családok közösségei! Ámen.

ÁLDOTT ÜNNEPEKET!

Egyházközségeink és intézményünk nevében hálásan köszönjük a szolgálattevőkért elmondott imádságokat, adományait, társadalmi munkájukat, valamint azt, hogy egyházfenntartói járulékok befizetésével és adományaikkal támogatták alapítványunkat és gyülekezeteinket. Az előttünk lévő év már reménységgel teljes. Hiszen az örökkévaló értékek határozzák meg életünket. Ezen az úton Krisztus bízott: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem.” Jn 14,1

E gondolat jegyében kívánunk Minden Kedves Olvasónknak, örömteli és békés Karácsonyt, valamint Krisztusban megáldott újesztendőt!

A Bakonycsérnyei, Sári Evangélikus Egyházközségek elnökségei, lelkészei és presbitériumai nevében.

Rövid hírek

Focikupa

2009. november 21-én gyülekezetünk volt a házigazdája a 3. Fejér-komáromi Evangélikus Ifjúsági Focikupának, ahol az egyházmegye számos gyülekezetéből érkeztek csapatok, hogy barátságos hangulatú meccseken mérjék össze tudásukat, ügyességüket. Idén immár két lánycsapat is indult a kupán. A végeredményeket alább közöljük.

A győztes női csapat

Innen is köszönjük, a tornatermet, s azok munkáját, akik a rendezéssel, süteményekkel, ebédfőzéssel hozzájárultak a program és a vendéglátás lebonyolításához.

III. Fejér-Komárom megyei evangélikus ifjúsági focikupa eredményei

Csapat neve	Pontszám
Bakonycsérnye I	15
Tatabánya I	13
Szák	10
Nagyveleg	10
Bakonycsérnye II	9
Gyűrő	7
Tordas II	6
Székesfehérvár	5
Székesfehérvár női	3
Tordas I	2
Bakonycsérnye női	1
Tatabánya II	1

Női döntő

Székesfehérvár női	Bakonycsérnye női	1 - 4
--------------------	-------------------	-------

Férfi elődöntő

Nagyveleg	Szák	0 - 6
-----------	------	-------

Férfi döntő

Tatabánya I	Bakonycsérnye I	1 - 4
-------------	-----------------	-------

Helyezések női

1	Bakonycsérnye női
2	Székesfehérvár női

Helyezések férfi

1	Bakonycsérnye I
2	Tatabánya I
3	Szák
4	Nagyveleg

A győztes férfi csapat

Súri Ádventi gyertyagyújtás

Súron már második alkalommal rendezik meg az önkormányzat szervezésében az ádventi gyertyagyújtást a falu központjában. Minden vasárnap este a község egyik felekezete készül egy rövid műsorral és ünnepi köszöntővel. Az első vasárnapon az evangélikusok léptek fel zenével, verssel, imádsággal. Az utolsó alkalomra, melyen a három gyülekezet közösen szolgál, 2009. december 20-án 17:00 órai kezdettel kerül sor. A szervezők mindenkit sok szeretettel várnak!

ZMC forgatása

November utolsó napján a bakonycsérnyi gyülekezetbe látogatott a Zákeus Média Centrum, akik magas színvonalú egyházi műsorok, dokumentumfilmek készítésével foglalkoznak. A két alapító munkatárs, Győri János Sámuel, pesterzsébeti evangélikus lelkész és testvére Győri András Timóteus látogatásuk során felvételeket készítettek a fűtőkorszerűsítési beruházásról, a templomról, az óvodáról, továbbá rövid interjúkat készítettek a gyülekezet vezetőivel.

Munkájuk révén nemsokára elkészül a bakonycsérnyi gyülekezetünket bemutató rövidfilm.

Sarepta gyűjtés

(folyamatosan várjuk karácsonyig)

Ádvent 1. és 2. vasárnapján mindkét gyülekezetben levetítettük a Sarepta Evangélikus Szeretetotthonról szóló filmet, melyen láthattuk az ottani szegényes körülmények között folyó, lelkiismeretesen végzett diakóniai munkát.

Egyházunk az intézmény megsegítésére országos gyűjtést indított, melyben a mi gyülekezeteink is részt vesznek. Adományaikat még karácsonyig várjuk a lelkési hivatalban.

ÓVODÁNK ÉLETÉBŐL

MIKULÁS AZ ÓVODÁBAN

„Mikulás, mikulás,
Mindene de csodás
Legszebb a puttonya
Ki nem fogy az soha.

Mindene de csodás
Kedves és jó szíve
Ajándékot osztogat
A mi örömeinkre.”

Idén is eljött óvodánkba a Mikulás. A gyerekek nagyon örültek és izgatottan várták a „nagyszakállút”. Sok szép dallal és verssel fogadtuk a Mikulás bácsit, aki simogatással, szép piros csomagokkal és kedves szavakkal jutalmazta meg a gyerekeket. (Köszönjük az SZMK által felajánlott csomagokat.)

Gyermekeinknek a „Jön a Mikulás” című bábelőadással kedveskedtünk.

ADVENTI AJÁNDÉKKÉSZÍTŐ DÉLUTÁN

„Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva, lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!”

Karácsonyi ünnepkörünket óvodásaink lelki ráhangolásával készítettük elő. Adventi verseket, dalokat tanultunk, feldíszítettük óvodánkat, csend és szeretet játékokat játszottunk, az adventi naptárba kis meglepetéseket rejtettünk, és meggyújtottuk a gyertyát az adventi koszorún.

Hagyományainkhoz híven, idén is sok szeretettel hívtuk és vártuk az adventi ajándékkészítő délutánunkra régi és új óvodásainkat, szüleikkel együtt. A csoportszobákban elhelyezett kis asztalokon, az óvó nénik és dajka nénik segítségével, színes és mutatós karácsonyi ajándékokat készíthettek kedves vendégeink. Mézeskalácsot szaggathattak, poháralátétet, könyvjelzőt, ajtódíszet és szalvétagyűrűt vághattak, ragaszthattak. Süteménnyel és teával kedveskedtünk a gyerekeknek és szüleiknek.

ALKALMAINK

Istentisztelet:

Minden vasárnap Súrón 9.00-kor, Bakonycsernyén 10.30-kor. Minden hónap első vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszerén 16.30-kor. Minden hónap második vasárnapján.

Bibliaórák:

Kedden, Súrón 18.00-kor
Kedden a Béke-telepen 16.00-kor
Csütörtökön a lelkesi hivatalban 16.00-kor

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: csütörtökön 17.00 órától

Ifi órák Bakonycsernye:

Kis ifi: péntek: 17.00 óra
Nagy ifi: péntek, 18.30 órától
Konfirmációi oktatás: péntek 16.00 óra

 ÜNNEPI ALKALMAINK 	
Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 27-én 10.30	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2010. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban.
2010. Jan. 3-án 10.30	Istentisztelet a templomban
2010. Jan. 6-án 10.30	Vízkereszt i istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec. 24-én 16.00	Karácsonyesti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet, a templomban
Dec. 27-én 9.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2010. Jan. 1-én 9.00	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban.
2010. Jan. 3-án 9.00	Istentisztelet a templomban
2010. Jan. 6-án 9.00	Vízkereszt i istentisztelet a templomban
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban.
Á C S T E S Z É R	
Dec. 25-én 16.30	Istentisztelet úrvacsorával.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLTEK

Bakonycsernye:

✠ Király István Manó, Király István és Papdi Szandra gyermeke

✠ Király Szonja, Király Norbert és Janus Mónika gyermeke

Súr

✠ Szok Péter, Szok Zoltán és Debreceni Margit gyermeke

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Bakonycsernye:

Gaál András Levente és Dr. Kavicki Anikó

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernye

✠ Rakovics Mihály 79

✠ Boros Istvánné 66

✠ Szvitek Mihályné 65

✠ Deák László 48

Súr

✠ Kadlecik Ferenc 60

✠ Paizs Mihály testvérünket Ácsteszerén 56 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

MUNKAPROGRAM 2009-2010.

2009. 12. 19. 16.00 - Egyházmegyei ifjúsági találkozó, közreműködik a Keresztmetszet együttes.

2010. február 27. egyházkerületi nap - Bakonycsernye

2010. március 27. egyházmegyei ifjúsági találkozó

2010. május 1. 17.00 óra - konfirmációi vizsga

2010. május 2. 10.00 óra - konfirmációi istentisztelet

2010. május 22. - óvodai családi nap Kisgyónban

TOVÁBBI RENDSZERES ALKALMAINK

2010. január 14. 17:00 - Gyülekezeti Presbiterképző, Súr

2010. január 17. 15:00 - Férfikör, Bakonycsernye

2010. január 21. 17:00 - Gyülekezeti Filmklub, Súr

2010. február 21. 15:00 - Férfikör, Bakonycsernye

2010. március 21. 15:00 - Férfikör, Bakonycsernye

2010. április 18. 15:00 - Férfikör, Bakonycsernye

A Bakonycsernyei Evangelikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: cseryin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>